

Roten til alt ondt

Myter om skatt, velferd og menneskerettigheter (Hvorfor Thomas Piketty er irrelevant)

*«How fortunate for governments that the people they administer don't think»
- Adolf Hitler*

Fakta om skatt og omfordeling

La meg begynne med å fastslå den viktigste forutsetning for samhandling mellom mennesker i et samfunn, ut i fra allment akseptert økonomisk teori:

Det finnes absolutt ingen holdepunkter i økonomisk teori, og det har aldri eksistert et samfunn eller marked, hvor konfiskasjon og omfordeling av den kapitalen som skapes gjennom frivillig samhandling mellom individer, bedrifter og organisasjoner, fører til økt verdiskapning og velferd. Det er rett og slett en umulighet, fordi ingen utenforstående tredjepart har eierskap til de varene og tjenestene som skal produseres, selges og kjøpes. Av dette følger at ingen utenforstående tredjepart kan være i besittelse av en tilfredsstillende (eller lovlig) subjektiv preferanse i forhold til vurderingen av merverdien eller verdiskapningen av transaksjonen mellom frivillige parter.

Altså: I fravær av en den subjektive preferansen som eksisterer mellom interessentene til en transaksjon (selger og kjøper) er det umulig å vurdere en korrekt verdi eller pris på handelen. Dette er et allment akseptert prinsipp i nær sagt all økonomisk litteratur, m.a.o. ikke noe man kan være enig eller uenig i. Det er en økonomisk lov. Dersom man ikke forstår dette, vil en hver diskusjon om skatt og omfordeling være nytteløs. Det er en slik nytteløs diskusjon vi har i Norge.

Gjensidige fordelaktige transaksjoner

Når vi bruker ovennevnte absolutte forutsetning i forbindelse med verdifastsettelsen av transaksjoner mellom interessenter, forklares dette i økonomisk teori som «gjensidige fordelaktige transaksjoner»; altså at den subjektive preferansen en interessent er i besittelse av «matcher» den subjektive preferansen den andre interessenten er i besittelse av. I økonomisk teori begrunnes denne subjektive preferansen med at ingen mennesker i samfunnet er i besittelse av det samme verdigrunnlaget. Kort sagt er vi forskjellige. Uten en slik subjektiv preferanse er det derfor umulig å fastsette verdien på noe som helst, hvilket innebærer at ingen transaksjon kan finne sted, altså et transaksjonsløst samfunn, dvs. utopi., med mindre det gjøres av en tredjepart med tvang.

Det er viktig å huske på at Statens innkreving av skatter og avgifter representerer det motsatte av gjensidige fordelaktige transaksjoner (mellom menneskene og institusjonene i samfunnet). Tyven, representert ved staten, gir offeret et valg om å betale skatt omgående eller vente til tyven påfører offeret skade i form av trussel og gjennomføring av straffeskatt og fengsel. I denne transaksjonen er det ingen gjensidig fordel. Tyven mottar i stedet en fordel på bekostning av offeret. Tyven «tjener» det samme som offeret «taper». Og kanskje det aller viktigste; I stedet for å bidra til å øke mengden av produksjonen i samfunnet, reduserer eller ødelegger tyven denne produksjonen. Gjensidige fordelaktige transaksjoner oppfordrer og oppmuntrer til økt produksjon og tilbud, mens tyveri frarøver og demotiverer økt produksjon og dermed krympes markedet. På denne måten avleder all

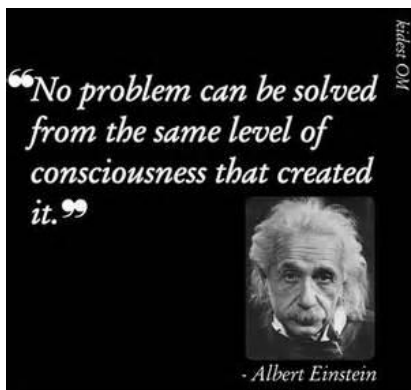
statlig aktivitet inntekter, ressurser og aktiva bort fra markedet, der igjennom ødelegges og forminskes «den generelle velferden».

Det må være klart at tyven, i dette tilfelle staten, ikke produserer noen varer eller tjenester overhodet, bortsett fra sin egen inntekt som oppnås på bekostning av andre, dvs. skattebetalerne. Mange vil hevde at dette er feil, og at staten tilbyr en rekke varer og tjenester. Det er en illusorisk påstand. Inntekter og aktiva blir først, og under tvang, overført fra den produktive sektor til staten; dernest bruker staten nøyaktig de samme pengene til å kjøpe varer og tjenester fra subsidierte næringer og den samme produktive sektor som de stjal pengene fra i første instans. Negativ eller ingen verdiskapning finner sted.

Statsmakt og skattenivå

I dagens samfunn aksepteres at vi ikke har flere rettigheter enn de staten gir oss. Analyserer vi en hver form for statlig innblanding i våre liv, inklusive den virksomheten vi jobber for, ser vi at denne innblandingen muliggjøres gjennom statens inntekter, dvs. skatter og avgifter. En statsmakts innflytelse er således proporsjonal med statens inntekter. Det er umulig å beskytte enkeltmenneskets frihet og verdiskapningen i samfunnet uten å begrense statens muligheter til å skattlegge.

Når skatteyttere blir gjort til forsøkskaniner av skatteetaten og universitetet, på tvers av personvernlovgivningen, uten at datatilsynet reagerer, og Dagens Næringsliv på lederplass forsvarer praksisen under tittelen «*Snylteforsøket*», viser dette hvor langt vi har sunket i forhold til en saklig debatt om skatt i Norge. Det viser at de aller fleste av oss ikke har vilje eller evne til å diskutere skatt på et strengt faktabasert og prinsipielt grunnlag. Vi ønsker ikke en prinsipiell diskusjon om skattens rettmessighet, og vi vil, nesten for enhver pris, unngå en diskusjon om skattens ensidig negative påvirkning av velferden i samfunnet. Det finnes dessverre ingen annen forklaring på denne vrangforestillingen enn at vi har fått skatt «inn med morsmelken» og ikke lenger forstår hvor skadelig skatt er for produksjon av velferd.

“The hardest thing to understand in the world is the income tax”

- *Albert Einstein*

Amund Djuve vs. Albert Einstein

Med all respekt for ansvarlig redaktør Amund Djuve i DN vil jeg påstå at Albert Einstein, mannen som stod bak «relativitetsteorien» er/var bedre egnet til å si noe rasjonelt,

faktabasert og velbegrunnet om skatt enn DN's ansvarlige redaktør, som tilsynelatende ikke har noe annet å tilføre debatten enn at det er «surt at det finnes snyltere». Når smarte mennesker snakker er det imidlertid verdt å lytte, spesielt når det dreier seg om en person av Einsteins kaliber. Einstein baserte hele sitt liv og sin forskning på «utvilsomme» objektivt rasjonelle og velbegrunnede argumenter, slik kunnskapssøkende og analytiske mennesker gjerne gjør. Som med all god forskning lette Einstein etter motargumenter, selv der slike ikke virket mulig å oppdrive. Einsteins uttalelse om skatt kan derfor vanskelig forstås som noe annet enn en grundig gjennomtenkt analyse og en konklusjon om at skattens virkning ikke inneholder noen positive elementer for samfunnsøkonomien; enkelt sagt at skatt er ubegripelig i betydning skadelig.

Hva er det Einstein har forstått som ikke Djuve forstår?

Einstein har forstått at inntektsskatten er en fiende av innovasjon, velstand, produktivitet og vekst, m.a.o. en fiende av velferdsstaten. Det er umulig å tenke seg en skatt som er så ødeleggende for produksjon av varer og tjenester, mer destruktiv i forhold til nyskaping og entreprenørskap, mer destruktiv for livene våre, mer kostbart å etterleve, mer utsatt for manipulasjon; enkelt sagt er det umulig å finne noe mer logisk absurd enn inntektsskatten. Hvor absurd dette er for en lønsmottaker kan eksemplifiseres på følgende måte:

- Når staten tar en del av lønnen din, er den implisitte betydning at ditt arbeide verdsettes til null. Når du investerer 100 kroner og får tilbake 120 blir du ilagt skatt på fortjenesten, dvs. de 20 kroner du har i profitt. Arbeider du imidlertid hele dagen og får 120 kroner, da skattes du for hele beløpet. I statens øyne er dermed arbeidet ditt verdsatt til null, hvilket er absurd.
- Man skulle tro at ovennevnte ville få sterke reaksjoner fra venstresiden, som normalt står på barrikadene for å fortelle hvor viktig arbeidsinnsatsen til fagbevegelsene er. Tross alt er jo arbeide det viktigste aktivum et menneske har. Dersom arbeideren ønsker å bytte sin arbeidsinnsats mot lønn, hvorfor skal denne arbeidsinnsatsen skattlegges som avkastning?
- Venstresiden har misforstått hva en progressiv skatt er for noe. De hylar og skriker om høyere skatter for de som tjener mest, men glemmer helt at skatten rammer de som har arbeidsinntekt langt hardere enn de som skattes av kapitalgevinst. Hvor er logikken?
- Når selskaper betaler inntektsskatt betaler de ikke skatt på inntekten men på profitten, dvs. avkastningen. Hvorfor har ikke arbeideren lov til å gjøre det samme. Er ikke klærne han tar på seg, maten han spiser, bilen eller bussen han tar til jobben egentlig nødvendige utgifter for å kunne jobbe? Hva med kostnader til utdanning, bopel osv. Mener staten du kan opprettholde en jobb uten å spise, om du bor på gaten eller i et telt i skauen.

Det kanskje værste med inntektsskatten er at den fratår mennesket rett til privatliv. I det voldsomme byråkratiet som skal sørge for å inndrive skatter, med tvangsmidler som bøter og fengsel, sitter det «småkonger» som folk flest frykter. Småkongene har et mandat til å grave i dine private anliggender du ikke ville ha delt med noen andre, i enkelte tilfeller ikke med dine beste venner og familie. Men småkongene i staten skal ubegrenset få lov til å grave i intime private anliggender. Det er kanskje en slik absurd tilnærming til individuell frihet og retten til privatliv som gjør at vi aksepterer offentlig publisering av skattelister. Vi har satt menneskerettighetene på hodet; vi synes det er greit at staten foretar handlinger som og dersom de ble gjort av deg og meg ville karakteriseres som moralsk forkastelige og føre til lange fengselsstraffer. Vi synes det er greit at staten stjeler fra oss og putter oss «bak lås og slå» om vi motsetter oss ugjerningen.

Det er antakelig politisk umulig å kvitte seg med all skatt. Det burde imidlertid ikke bety at det er umulig å ha en åpen og mest mulig objektiv diskusjon om virkningene av skatt og et skattesystem som er i ferd med å ødelegge muligheten for en bærekraftig velstand for våre barn og barnebarn.

I en slik sammenheng fremstår DN's leder lite gjennomtenkt; mer som en fallitterklæring for faktabasert kunnskap, samt uvilje mot en prinsipiell tilnærming til kanskje det viktigste tema i dagens samfunnsdebatt: Skattens påvirkning på den produktive og skapende kapitalen, dvs. vår felles velferd.

For at vi skal komme ut av det økonomiske uføret nær sagt hele den vestlige verden befinner seg i, samt legge til rette for å produsere mest og best mulig velferd for fremtidige generasjoner, er det avgjørende at vi tar oss tid til å analysere og forstå, dernest avlive to myter:

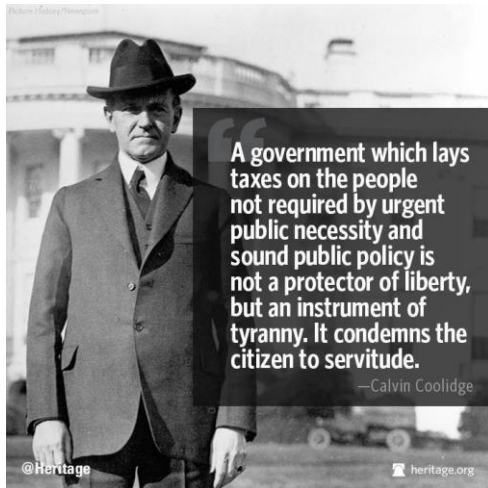
1. At skatt er rettferdig
2. At skatt bygger velferd

Begge mytene har sterk grobunn i befolkningen, men representerer ikke noe annet enn en livsløgn; et gedigent selvbedrag, fordi:

1. En «rettferdig skatt» forutsetter at alle menneskene i samfunnet har nøyaktig de samme interessene og verdinormer, hvilket er en umulighet.
2. Skatt er «velferdsstatens» verste fiende fordi den beviselig og uomtvistelig fører til negativ verdiskapning.

Et tankekors: I dagens samfunn aksepteres at vi ikke har flere rettigheter enn de staten gir oss. Analyserer vi enhver form for *statlig innblanding* i våre liv ser vi at denne innblandingen muliggjøres gjennom statens inntekter, dvs. skatter. En statsmakts innflytelse over

befolkningen er således proporsjonal med statens inntekter. Det er umulig å beskytte enkeltmenneskets frihet uten å begrense statens muligheter til å skattlegge.

Når døden tjener livet

Dette er tittelen på NOU 2011: 21, en offentlig lovutredning fra vår regjering v/Helse- og omsorgsdepartementet. Dokumentet omhandler etiske og rettslige retningslinjer i forbindelse med eiendomsretten til humant biologisk materiale, og i særdeleshet eiendomsretten til avdødes kropp. Det er verd å merke seg konklusjonen:

«Man kunne eventuelt bygge på Nylenna-utvalgets oppfatning om at slikt materiale skal ansees som fellesgoder, og benyttes til felleskapets beste. Altså at avdødes kropp må forvaltes som et offentlig anliggende. I så fall må eventuelle særrettigheter for pårørende reguleres i lov. Et slikt syn står imidlertid i sterk kontrast til reglene som skal ivareta avdødes integritet og verdighet. Det er følgelig tvilsomt om råderett over avdødes leqeme uten videre går over til avdødes arvinger eller pårørende, eller samfunnet som sådan. Dersom det er ønskelig å gi andre enn avdøde selv slik råderett, bør det lovreguleres.

Utvalget mener etter dette at hovedregelen for uttak av organer, celler og vev fra en avdød, må bygges på avdødes samtykke.»

Det er ikke vanskelig å være enig i ovennevnte og det viser at når det gjelder human biologisk materiale står eiendomsretten sterkt, nærmest ukrenkelig.

Det mest oppsiktsvekkende med denne offentlige utredningen (NOU) er imidlertid at den bekrefter den inkonsekvens eller den selvmotsigelse som eksisterer i forbindelse med politikernes og myndighetenes syn på menneskerettigheter. Det ovennevnte egentlig gir uttrykk for er at menneskerettighetene står sterkere hos en avdød person enn et levende menneske; at en død person har større krav på beskyttelse av integritet og verdighet enn et levende menneske.

Mens avdødes eiendomsrett over egen kropp vurderes som ukrenkelig, mener tydeligvis myndighetene det motsatte om eiendomsretten for et levende menneske. Det er selvfølgelig et absurd utgangspunkt, og skyldes at det er enklere for lovgiver å holde en høyere rettslig standard i.f.t. etiske spørsmål når det gjelder det litt mer abstrakte og betydningsløse; så som døde menneskers organer, enn når det gjelder levende individer.

Påstand: Alle normalt oppegående personer vet at menneskerettighetene har langt større verdi for et levende menneske enn et dødt menneske, hvilket og analogt innebærer at skatt på arbeid (kroppslig og åndelig) er et fundamentalt brudd på menneskerettighetene. Kanskje forskjellsbehandling skyldes at døde mennesker ikke lenger betaler skatt?

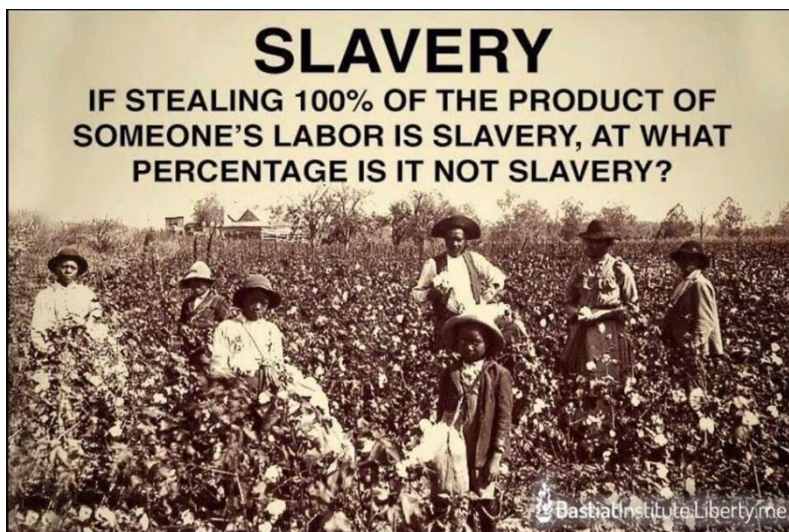
Det er ikke mer penger for staten å «vri ut av» en død kropp, dermed ingen grunn for staten til å bryte den dødes menneskerettigheter, slik staten er nødt til å gjøre mot levende mennesker ved tvungen skattlegging. Det er lettere å vise litt mer raushet mot døde enn mot levende fordi rausheten ikke betyr noe – for statens inntekter.

Vi kan kalle det dobbeltmoral eller hyklersk, men en mer moralsk og rettslig sett korrekt betegnelse er selvfølgelig at skatt ved tvang dreier seg om et fundamentalt brudd på våre menneskerettigheter.

Når skatter representerer et fundamentalt brudd på menneskerettighetene burde det i seg selv være tilstrekkelig til å avlive den første myten. Når skatter i tillegg er direkte skadelig for et samfunns produktivitet og dermed en trussel mot vår felles velferd, burde det være enkelt å konkludere med at systemet burde avskaffes, og om det er umulig av politiske grunner, begrenses til det helt minimale. Det finnes ingen rasjonell, faktabasert begrunnelse i økonomisk teori for at skatt og avgifter er noe annet enn uproduktivt og verdiødeleggende.

La oss se på skadevirkningene av skatt og hvordan det ødelegger de moralske, sosiale, rettslige og økonomiske forhold i samfunnet.

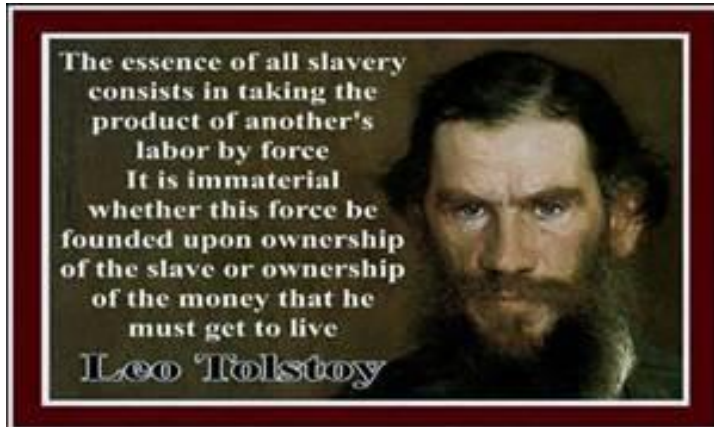
Hva er rettferdighet?

Finnes det en eksakt norm eller definisjon på «rettferdighet»? Er det rettferdig at jeg er født i Norge, med alle velferdsgodene Norge har å tilby, og urettferdig at Jose er født i slummen i Mexico City? Burde det vært omvendt, eller burde jeg uten videre dele mine goder med Jose? Har Jose et moralsk eller rettslig grunnlag for å kreve en del av min inntekt eller mine formuesgoder? Hvordan løser vi dette spørsmålet? Løser vi det med tvang, for eksempel ved at et statlig organ konfiskerer en del av min inntekt, og gir den videre til Jose, med den implisitte begrunnelsen at «to feil blir til en rett»? Eller løser vi det ved å forholde oss til moralske og rettslig holdbare prinsipper hvor «to feil aldri blir til en rett»? Eller gjør vi noe «midt i mellom»? Ser vi kanskje litt gjennom fingrene i forhold til det moralske og prinsipielle for å døyve vår egen dårlige samvittighet for Jose's skjebne? Løser vi et tilsynelatende

uløselig problem ved å «la oss kjøpe» i altruismens navn? Og, hvem bestemmer grunnlaget for den løsningen som blir valgt?

Er det mulig å etablere et rettferdig skattesystem

Er det mulig å finne svaret på hvordan en rettferdig formuesskatt ser ut? Gjør vi som enkelte «eksperter» foreslår ved å fjerne formuesskatten for grundere og i stedet la «rikingene» betale mer? Eller gjør vi som andre foreslår, ved å øke bunnfradraget og kompensere med høyere eiendomsskatt? Eller gjør vi noe helt annet? Er vi, eller rettere sagt våre folkevalgte, prinsippfaste, eller velger de minste motstands vei ved å finne en løsning som «er til å leve med» og som ikke provoserer noen av velgergruppene unødig.

Hva med inntektskatt? Skal den være flat, progressive eller regressiv, eller en kombinasjon? Er det mulig å etablere en rettferdig inntektskatt? Nei, selvfølgelig er det en umulighet. Det som er «rettferdig» for Ola, er «urettferdig» for Kari. Heikki Holmås mener det er «rettferdig» at John Fredriksen betaler noen milliarder i skatt til «felleskapet», mens Fredriksen mener det er grovt urettferdig. Begge to har rett, og begge to tar feil fordi det i utgangspunktet er et uløselig problem. Er det allikevel slik at våre folkevalgte, det vil i praksis si staten, har den moralske og rettslige forutsetningen for å kunne bestemme «hva som er rettferdig» på vegne av hele befolkningen. Svaret er: **Bare dersom prinsippet om likebehandling i forhold til en utført handling blir fulgt.**

Påstand: Det er kun gjennom en streng prinsipiell tilnærming når det gjelder forståelsen av likebehandling, at vi kan bestemme hva som er rettferdig, dermed også hvem som er «juksemakere». Alt annet er subjektive, tilfeldige vurderinger, dvs. syensing, som ikke er noe annet enn prinsipielt og moralsk latskap.

Grunnlaget for statsdannelse

“Democracy and socialism have nothing in common but one word, equality. But notice the difference: while democracy seeks equality in liberty, socialism seeks equality in restraint and servitude”

- Alexis de Tocqueville

Den kjente tyske sosiologen Franz Oppenheimer identifiserte to forskjellige måter å bygge velstand; e.g. rikdom. Den ene måten var gjennom produksjon av varer og tjenester og handel av disse i et fritt samfunn. Oppenheimer kalte dette for **«de økonomiske midlene»**.

Den andre måten er enklere i den forstand at den ikke krever produktivitet, dvs. at den verken krever kapital eller arbeidskraft. Den krever kun at man har tilstrekkelig makt til å ta fra andre det de har produsert ved hjelp av trusler og straffesanksjoner. Enkelt sagt ved å konfiskere hele eller deler av det som rettmessig tilhører andre. Oppenheimer kalte dette for «**de politiske midlene**». Ut i fra dette ga Oppenheimer følgende definisjon av Staten:

Staten er organiseringen av de politiske midlene; systematiseringen av en rov- eller plyndre prosess i et gitt territorium. Ingen stat kan opprettes før de økonomiske midlene er på plass. Da vil staten kunne tilby en lovlig, ryddig og systematisk samfunnsorden som muliggjør konfiskasjon av den private eiendomsretten, dvs. konfiskasjon av eiendomsretten til alle de som gjennom fredelig produksjon og samhandling sørger for at de økonomiske midlene er tilstede. Fordi produksjon alltid kommer før plyndringen, er det frie markedet og fredelig samhandling mellom mennesker en fiende av staten. Staten er ikke et barn av en sosial kontrakt mellom fredelige mennesker. Staten er alltid et barn født fra erobring og utnyttelse, derigjennom tvang, trusler, straffesanksjoner og i siste instans drap. Der er kanskje derfor Oppenheimer og andre politiske tenkere, i den grad de kan akseptere en statsdannelse, mener at statens omfang eller makt må begrenses til det helt minimale; nesten til det usynlige.

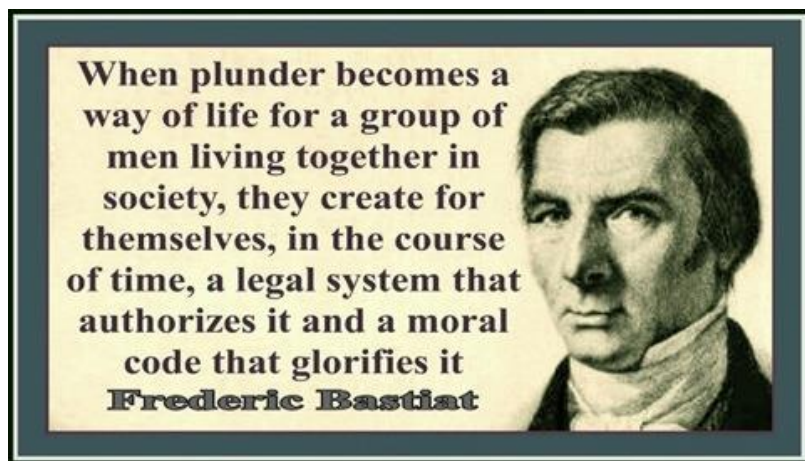
Spørsmål: I lys av Oppenheimers definisjon, er Norge et fritt samfunn eller en «plynderstat»?

Hvem er egentlig jukse-makerne?

Om vi benytter en prinsipiell tilnærming hvor standarden eller utgangspunktet er **likebehandling i forhold til en utført handling**, er det ikke «skattesnyterne» som er jukse-makerne. Tvert imot er det staten. Begrunnelsen ligger i sakens natur, ettersom det er umulig å etablere en moralsk forankret prinsipiell norm for likebehandling og et «rettferdig» skattesystem. Hadde det vært mulig, hadde det ikke vært behov for å diskutere det. Vi kunne kuttet ut all forskning på skatt og all diskusjon i media, på TV og radio om hvilken skattemodell som er «rettferdig». Fordi det er en umulighet, må skatter (og avgifter) inndrives med tvang. Sagt med andre ord; uten tvang ingen skatt. Å hevde noe annet, er ulogisk, moralsk forkastelig og prinsippløst. Det er ikke noe annet enn den statlige «rusmisbrukerens logikk».

Et fritt og udemokratisk samfunn

Det våre folkevalgte, dvs. Stortinget, som vedtar skatter, og staten, som innkrever skatter, vil ha oss med på, er at det er rettferdig med skatt, og at det representative demokrati innebærer at folket har gitt våre folkevalgte en eksplisitt eller implisitt rett og plikt til å fastsette hva som er en rettferdig skatt. Dette er en kortslutning og har ingen ting i et fungerende demokrati å gjøre. For å forsvare kortslutningen, bruker ofte nasjonalstaten begreper som «felleskap», «velferdsstat», «spleiselag», "solidaritet" og «rettferdighet», alle positivt ladede begreper som skal gjøre det enklere for oss å akseptere statens vilkårlige og subjektive innkreving av skatt. Positivt ladede ord det er vanskelig å si seg uenig i, uten fare for å bli stemplet som usolidarisk, er imidlertid ikke tilstrekkelig for at den enkelte frivillig skal oppgi sin egen eiendom, i dette tilfellet avkastning av eget arbeid. Det må pisk til, i form av straffesanksjoner som straffeskatt og fengsel.

Hvordan forsvarers skatteinnkrevningen?

Myten om at skatt skaper velferd, lever godt når vi får begreper og forestillinger og det gode eller «rettferdige» sosialdemokrati inn med morsmelken. Vi blir rett og slett indoktrinerte til å tro at samfunnet bryter sammen, dersom vi ikke har en stat som kan innkreve stadig mer skatt for å dekke kostnadene forbundet med stadig økende grad av velferd. Hvordan i all verden skal vi klare oss i et samfunn hvor staten er liten, og skatten er fjernet eller vesentlig lavere enn i dag?

Den vanligste begrunnelsen for skattlegging er å bruke felleskapstanken, spleiselaget og bygging av velferd, m.a.o. «skatt bygger velferd». Dette er direkte usant. Hadde det vært riktig, kunne vi beskattet alt og alle med 100 prosent, hvilket samtlige av oss, kanskje med unntak av Heikki Holmås og Audun Lysbakken, forstår er en umulighet. Når vi forstår at 100% skatt er skadelig, hvorfor forstår vi ikke at 75%, 50% eller 10% skatt også er skadelig? Når skatt i alle henseender beviselig er uproduktivt og ødeleggende for samfunnsøkonomien, hvorfor diskuterer vi i det uendelige skatt som om det representerer et positivt bidrag til produksjon av velferd? Det er fordi våre folkevalgte, og i særdeleshet politikere på venstresiden, ledet an av arbeiderpartiet, i årevis har hamret dette selvbedraget inn i hodene våre. Vi har, bokstavelig talt, fått denne vranglæren inn med morsmelken. Derfor må myten om at «skatt bygger velferd» avlives en gang for alle.

Enkelt sagt forkrøpler skatter og avgifter produktivitet og økonomisk vekst i stedet for å stimulere til det fordi skatter og avgifter fratar (produktive) mennesker og bedrifter ressurser som de ellers ville benyttet på en annen og bedre måte, dvs. til å øke samfunnets produksjonsfaktorer og dermed bidra til vekst, og således økt velstand for hele samfunnet.

På denne måten plyndres privat og industriell produktiv kapital for å tilfredsstille statens endeløse krav til stadig flere skattekrone for å holde liv i et uproduktivt og ineffektivt statsapparat. Transaksjonskostnadene forbundet med skatter er enorme, og ute av kontroll.

En krone i skatt er en krone bortkastet for felleskapet

I denne sammenheng er det viktig å forstå at statens omfordeling ikke representerer et gode for befolkningen, dvs. for deg og meg:

Når en krone inndras i skatt og brukes, først til å lønne politikerne og byråkratene, dernest til å subsidiere eller støtte en spesiell næring eller et spesielt formål, bestemt helt vilkårlig/tilfeldig av våre politikere, da reduseres automatisk investeringer i annen

produktiv virksomhet, med en krone, dvs. den samme kronen som ellers ville bidratt til økt verdiskapning og mer velferd for oss alle. Du og jeg, dvs. samfunnet som helhet, er taperen.

Statens omfordelingspolitikk lurer oss til å tro at vi får det bedre, til tross for at sannheten er at det er befolkningen som gjennom skatter og avgifter finansierer den negative differansen (det samfunnsmessige tapet) mellom avkastning på produktiv kapital og tapet eller den negative avkastningen på uproduktiv kapital.

Alle vil ha og alle tar – alle vil ha statens gunst

Et slikt SUB-optimalt system som beskrevet, er kun mulig ved at staten hele tiden, og over statsbudsjettet, utbetaler de samme produktive midlene den mottar fra produktive mennesker og bedrifter gjennom skatte- og avgiftssystemet, først for å dekke egne kostnader forbundet med å administrere selve systemet, dernest på ymse formål; alt fra «gladmatfestivalen», «foreningen for støy», dekning av personlig trener for barnehageansatte osv. til enda større og verre penge og ressursløsning i form av subsidiering og tollvern for å beskytte norske bønder, utbygging av ulønnsomme tunneller eller broer på Vestlandet osv., alt sammen forsvart med at det er «til samfunnets beste».

Produktivitetskommisjonen

Om jeg skulle gi et råd til finansminister Siv Jensen og produktivitetskommisjonens leder, professor Jørn Rattsø, ville det være følgende:

Hvis, i korthet, en investering er viktigere for alle skattebetalerne (kollektivt) enn for formål de ellers ville brukt pengene på individuelt, om pengene ikke var bortbeskattet, da burde investeringen gjennomføres. Følges dette prinsipp oppnår vi høyest mulig produktivitet for den arbeidende kapitalen til det beste for samfunnet.

Enkel grunnskole-matematikk viser at de økonomiske særfordelene fra staten er til stor gunst for særinteresse-grupper, men til stor økonomisk skade for samfunnet. Særinteresser i Norge får altfor lett anledning til å plyndre den produktive kapitalen, oftest med statens viten, vilje og medvirkning, på bekostning av samfunnsinteressene. Vi glemmer at tollvern hjelper en liten gruppe, bøndene, på bekostning av en stor gruppe, hele befolkningen. Vi glemmer at subsidier til bøndene hjelper en liten gruppe, på bekostning av hele samfunnet. Tollvernet og subsidieringen er dessuten usolidarisk overfor mange av de aller fattigste landene, de vi yter økonomisk bistand til (les: sjelebot), fordi vi effektivt forhindrer disse landene i å selge/eksportere de produktene som blant annet vår økonomiske bistand har gjort det mulighet for disse landene å produsere.

Igjen, en liten gruppe med særinteresser får med statens viten og vilje anledning til å plyndre hele Norges befolkning og de aller fattigste landene i verden!

Dersom jeg fikk anledning til å gi produktivitetskommisjonen ett råd til, ville jeg minne den om hvorfor særfordeler i det hele tatt er mulig å oppnå:

Fordi hver enkelt sak ikke er stor nok til å engasjere hele befolkningen.

Det er m.a.o. store muligheter for særinteresser, enten direkte eller gjennom folkevalgte representanter og lobbyister, å utnytte muligheten for å oppnå særbehandling på

bekostning av hele samfunnet. Dette er god nok grunn til å forby, eller i det minste være på vakt i forhold til alle former for påvirkning og lobbyisme – ikke la seg lure når det hevdes at lobbyisme er en styrke for demokratiet.

Gjensidige fordelaktige transaksjoner

Det kan være nyttig å gjenta den viktigste forutsetningen for mellommenneskelig samhandling i et samfunn og hvordan den brytes for å gi ett menneske eller en gruppe mennesker en utilbørlig, umoralsk og ulovlig fordel over ett annet menneske eller en annen gruppe mennesker:

Statens innkreving av skatter og avgifter representerer det motsatte av gjensidige fordelaktige transaksjoner (mellom menneskene og institusjonene i samfunnet). Tyven, representert ved staten, gir offeret et valg om å betale skatt omgående eller vente til tyven påfører offeret skade i form av trussel og gjennomføring av straffeskatt og fengsel. I denne transaksjonen er det ingen gjensidig fordel. Tyven mottar i stedet en fordel på bekostning av offeret. Tyven «tjener» det samme som offeret «taper». Og kanskje det aller viktigste; I stedet for å bidra til å øke mengden av produksjonen i samfunnet, reduserer eller ødelegger tyven denne produksjonen. Gjensidige fordelaktige transaksjoner oppfordrer og oppmuntrer til økt produksjon og tilbud, mens tyveri frarøver og demotiverer økt produksjon og dermed krympes markedet. På denne måten avleder all statlig aktivitet inntekter, ressurser og aktiva bort fra markedet, der igjennom ødelegges og forminskes «den generelle velferden».

Det må være klart at tyven, i dette tilfelle staten, ikke produserer noen varer eller tjenester overhodet, bortsett fra sin egen inntekt som oppnås på bekostning av andre, dvs. skattebetalerne. Mange vil hevde at dette er feil, og at staten tilbyr en rekke varer og tjenester. Det er en illusorisk påstand. Inntekter og aktiva blir først, og under tvang, overført fra den produktive sektor til staten; dernest bruker staten nøyaktig de samme pengene til å kjøpe varer og tjenester fra subsidierte næringer og den samme produktive sektor som de stjal pengene fra i første instans. Negativ eller ingen verdiskapning finner sted.

Byråkratens skatteinnbetaling er en fiksjon

Slik brytes eiendomsretten både i menneskerettslig og kontraktsrettslig forstand ensidig av et allmektig statsapparat. Lønninger til byråkratiet er i en slik sammenheng ikke noe annet enn en ekstra og unødvendig kostnad for felleskapet fordi lønnen og skatten som betales av disse, allerede er tatt fra skattemidler inndrevet under plikt til statskassen. Byråkraten som for eksempel mottar 500.000 i årslønn, og betaler 200.000 i skatt til staten, betaler i realiteten ikke skatt i det hele tatt. Byråkratens skatteinnbetaling er en fiksjon, i realiteten er han eller hun en netto skatteforbruker av 300.000 kroner. Det er således en illusorisk skatt. Enda verre er det med skatt på arv (noe som forøvrig ikke lenger er en realitet i Norge etter 1.1.2014 selv om dette pågikk i en lang periode), formuesskatt og skatt på pensjon fordi disse midlene beskattes gjentatte ganger, eller sagt med andre ord, hvor skattebetalerne, dvs. deg og meg, utnyttes på nytt og på nytt av en umettelig stat. Det er fristende å kalle det «kriminalitet satt i system».

Hvem har best nytte av skatten?

Det er viktig å huske på hvem som har fordeler av skatter? Først og fremst er det de som 100 prosent av tiden lever av skatteinnkreving; byråkraterne og politikerne, dvs. statsapparatet. Denne gruppen betaler ikke skatt overhodet, fordi skatten de avkrevs,

kommer fra skatt som allerede er innkrevet under tvang fra andre. Skatten de betaler er m.a.o. en "bokføringsfiksjon". Er det noen grunn til å tro at disse menneskene er interessert i en grunnleggende diskusjon om hvordan skatten påvirker den skapende produktive kapitalen, som kun er egent til å påvirke deres egen maktposisjon og stilling i negativ forstand?

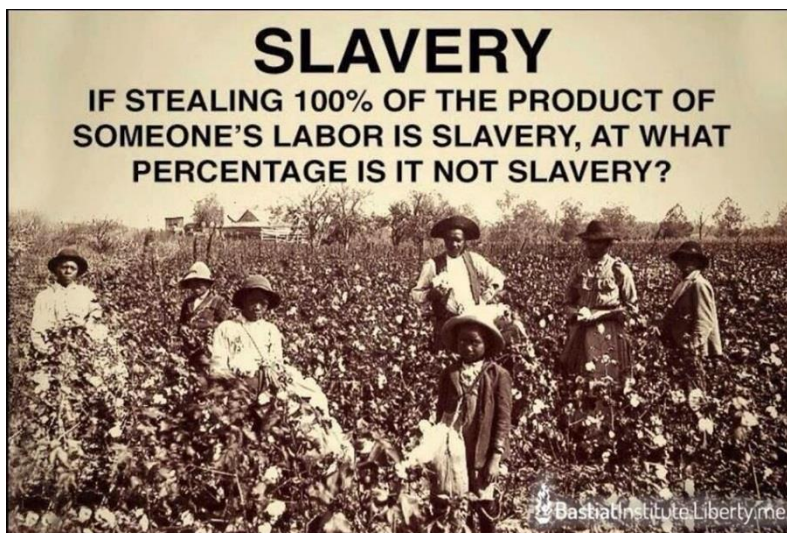
Andre som drar fordel av skatter, er alle de som på den ene eller andre måten er netto skattemottakere; alle de som på den ene eller andre måten har sugerøret inn i statskassen, med byråkratenes og politikernes medvirkning og velsignelse. Det dreier det seg om statlig sanksjonert plyndring.

Det kanskje viktigste å forstå med skatter, er hvordan og hvorfor den er så utbredt og nærmest umulig å gjøre noe med; inntil regnestykket ikke lenger går i hop; slik vi ser i store deler av den vestlige verden i dag. Svaret er dette:

Påstand: Når en stat over tid har lyktes med å samle en stor nok gruppe mennesker byråkrater, politikere og netto skattemottakere), til ukritisk støtte av (velferds)statens formål, da kan staten trygt gå ut ifra at ignoranse og apati fra resten av befolkningen sørger for tilstrekkelig passiv støtte for å kunne redusere en eventuell aktiv motstand mot denne styreformens til et minimum. Apatien er selvfølgelig godt hjulpet av at staten har et inndrivingsapparat, som med nådeløs presisjon og med "loven i hånd" opptrer med både utøvende og dømmende myndighet, ved å forfølge og fengsle de som ennå ikke er apatiske til plyndringen.

Infantilitetsargumentet

Det mest usaklige argument for skatteplikten, er antakelig at fordi vi har opphold i landet, så har vi også godttatt å betale skatt til «felleskapet» eller «spleiselaget». Vi er født her. Vi har ikke flyttet til et annet land, og vi har derfor gitt vår stilltiende aksept om å betale skatt. Det er m.a.o. en medfødt aksept. Filosofen David Hume sammenlignet dette med en person som blir tatt om bord i et skip mot sin vilje, og får beskjed om at han kan velge mellom å adlyde kapteinen eller hoppe over bord.

Kan noen svare på ovennevnte spørsmål?

Skattens onde

Det grunnleggende ondet med skatter er at de bryter alle forutsetninger for å beskytte individets ukrenkelige rettigheter, dvs. menneskerettigheter. Skatt er ikke noe annet enn legalisert plyndring hvor den ene parten, staten, har en større rett til din eiendom inklusive avkastningen av ditt arbeid enn det du selv har.

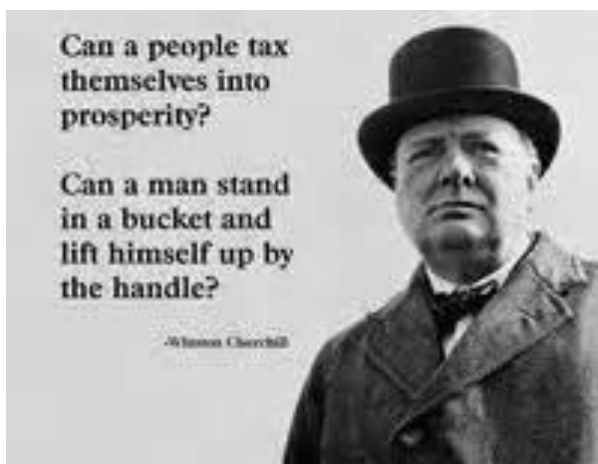
Hvorfor finner vi oss i det? Det er fordi staten har brukt lang tid på å overbevise oss om at å frata oss våre naturlige, medfødte rettigheter, som igjen springer ut av vår menneskelighet som frie, tenkende individer, er til det beste for oss. Som USA's høyesterettsdommer Andrew P. Napolitano korrekt oppsummerer dette:

«When our car is stolen by one person, we feel a sense of moral outrage because we know what happened to us was wrong. However, when we are taught that it is acceptable if the theft of our car is committed by a democratic majority, it institutionalizes a mode of thought that the individual is a servant of the state, clamoring for some small share of its limited resources. In short, as the government sees us, we exist to support it, not ourselves. How better to define slavery».

Igjen, kan noen svare eller forklare forskjellen?

Livsløgneren Eva Joly

Det er ovennevnte vrangforestillinger om frihet og demokrati som ligger til grunn for den livsløgneren Eva Joly og likesinnede utbasunerer når de vil «skatteparadiser» og «gode skatteplanleggere» til livs. Innsauset i politiske klisjer som «En ny kolonialisme» er alle flernasjonale selskaper, ss. Starbucks og Google, kjeltringer i Jolys øyne. De er korruperte og de hvitvasker penger, og verst av alt «tapper de fattige land for verdiskapningen som kommer fra naturressursene». For at Joly skal ha belegg for disse grove påstander om organisert «gangstervirksomhet» er hun imidlertid nødt til å «hoppe bukk» over et avgjørende og viktig prinsipp i enhver diskusjon om «rettferdighet»: **Likebehandling av en utført handling**. Dette prinsipp er dessverre totalt fraværende når Joly, Tax Justice og liknende organisasjoner, samt de fleste av oss diskuterer skatt.

Det Joly så inderlig ønsker er å legitimere en samfunnsorden der det er moralsk akseptabelt og legitimt å frata aksjonærene i Starbucks og Google, eller andre multinasjonale selskaper og individer, det disse selskapene og individene i første instans, med hardt arbeid og

oppspart kapital, og på lovlig vis, har opptjent i (utenlands)formuer? For å få til dette kunststykke må Joly forsvare at «målet helliger midlet». For å greie dette bør Joly avkreves et svar i forhold til hvilken skattemessig prosentandel som representerer «lovlig konfiskasjon» fra staten; nær sagt ved hvilken skattemessig prosentandel aksjonærene i Starbucks og Google, samt alle andre med utenlandsformuer ikke lenger er slaver av staten. Det er en umulighet for Joly å forklare og forsvare en slik samfunnsorden, med mindre hun er prinsippløs.

Joly kan selvfølgelig ty til ideologisk latskap og vise til USAs «Stop Tax Haven Abuse Act», Tax Justice Networks rapport «The Price of Offshore revisited» eller liknende rapporter, alle sammen utferdiget direkte eller indirekte av statlige institusjoner viss formål er å konfiskere og inndrive mest mulig «skattekroner» fra hardt arbeidende ærlig mennesker og selskaper med et genuint ønske og et legitimt behov for å «gjemme unna» og forsvare det som i utgangspunktet tilhører dem; ikke staten.

Spørsmålet til Joly er således: Dersom det å konfiskere 100% av avkastningen på noens arbeide er slaveri, ved hvilken prosentandel er det ikke slaveri?

Jolys definisjon av «menneskerettigheter» viser hvor galt det bærer av sted når prinsipper erstattes med vilkårlighet; for å sitere Ibsen: Når utgangspunktet er som galest, da blir titt resultatet som originalest. Joly vil det internasjonale regelverket og «hemmelighetskremmeriet» til livs og mener det ikke er *en «menneskerett å skjule vesentlige opplysninger for myndighetene»*. Men, det er jo nettopp det det er! Menneskerettighetene er ment å beskytte individet mot inngrep fra myndighetene, spesielt i forbindelse med avkastning på et individs kroppslige og åndelig kapital. Med sin «full transparens doktrine» ønsker Joly å sette menneskerettighetene på hodet ved at statens rettigheter erstatter individet rettigheter (den enkelte aksjonær i f.eks Starbucks), som om det er staten som trenger beskyttelse fra mennesket. Staten er imidlertid ikke noe annet enn en menneskeskapt institusjon og kan derfor og logisk sett aldri søke beskyttelse eller rettferdighet begrunnet i menneskerettighetene. Jolys synspunkter er dermed ikke noe annet enn et knefall for den totalitære stat og representerer grov uforstand om menneskerettigheter, som hun enkelt ofrer på «altruismens alter». Dessverre er hun ikke alene. Vrangforestillingen om statens rett til å plyndre individet er nedfelt i lov i de fleste såkalte vestlige demokratier, til og med kriminalisert. Det er likefult en livsløgn.

Det kan være på sin plass å gjenta hva økonomen Ludvig von Mises hadde å si om hvilket avtalemessig misforhold som eksisterer mellom individet og staten:

«In a frame of a contractual society the individual members exchange definite quantities of goods and services of a definite quality. In choosing subjection in a hegemonic body a man neither gives nor receives anything that is definite. He integrates himself into a system in which he has to render indefinite services and will receive what the director is willing to assign to him. He is at the mercy of the director. The director alone is free to choose. Whether the director is an individual or an organized group of individuals, a directorate, and whether the director is a selfish maniacal tyrant or a benevolent paternal despot is of no relevance for the structure of the whole system.»

Spørsmål: Hva er det som får oss til å tro at dersom vi ansetter en idiot til å holde en pistol mot en produktiv persons hode, med det formål å tvinge denne personen til å arbeide, for deretter å beholde lønnen hans, så vil det bidra til en bærekraftig økonomi? Hva ville skjedd

om du eller jeg forsøkte oss på noe sånt? Bli det plutselig mer bærekraftig og akseptabelt fordi det er staten som gjør det? Hvorfor aksepterer vi handlinger fra staten som vi ville definere som moralsk forkastelige og ulovlige om de ble utført av oss?

Ditt er allikevel ikke ditt eget

For å forstå at eiendomsrettigheter er ensbetydende med menneskerettigheter, er det viktig å forstå at dersom staten fratrar deg dine rettigheter til å disponere over det du produserer, enten det er et kunstverk eller din inntekt, så er dette ikke noe annet enn et inngrep i din eiendomsrett, i siste instans et overgrep mot din rett til liv. Når eiendomsretten blir tatt helt eller delvis ifra deg, beskriver du med rette at «du føler deg robbet»; at du reduseres til en slave av staten. Chodorov beskriver det slik:

«Suppose that freedom of disposition is taken away from you entirely. That is, you become a slave; you have no right of property. Whatever you produce is taken by someone else, and though a good part of it is returned to you, in the way of sustenance, medical care, housing, you cannot under the law dispose of your output; if you try to, you become the legal «robber». Your concern in production wanes and you develop an attitude toward laboring that is called «slave» psychology. Your interest in yourself also drops because you sense that without the right of property you are not much different from other living things in the barn. The clergyman may tell you you are a man, with a soul, but you sense that without the right of property you are somewhat less of a man than the one who can dispose of your production as he wills. If you are human, how human are you?

It is silly, then, to talk of human rights being superior to property rights, because right of ownership is traceable to the right of life, which is certainly inherent in the human being. Property rights are in fact human rights.»

Påstand: Et samfunn bygget på den sosialistiske doktrinen om at vi skal produsere etter evne og bidra etter nytte, er ikke noe annet enn et samfunn hvor noen produserer og andre disponerer over denne produksjon, hvilket ikke er noe annet enn et samfunn bygget på en løgn eller et løftebrudd, dvs. et «herre-tjener» eller slave-samfunn.

“No society ever thrived because it had a large and growing class of parasites living off those who produce.”

I siste instans dreier det seg ikke om penger og hvordan samfunnet finansierer såkalte «fellesgoder» eller «velferdsgoder». Det dreier seg om likebehandling i forhold til en utført handling, basert på en nøytral og prinsippfast tilnærming til rett og galt.

Den enkle og misforståtte løsningen på problemet

Staten og det offentlige byråkratiet har vokst ut av alle proporsjoner. Den eneste resepten våre politikere har, er mer prat om ansvarlighet, økt effektivitet og bedre lederskap i offentlig sektor; og mer skatt. Vi blir fortalt at «alle må bidra» og at ingen må «sluntre unna». Det er usolidarisk.

Derfor hører vi stadig politikere, byråkrater, media mfl. som vil «svart økonomi til livs». Jukse-makerne ødelegger for «fellesskapet» og må tas. Tidligere statsminister Stoltenberg, som selv har innrømmet bruk av «svart arbeidskraft», vil, og i likhet med alle andre som en eller annen gang har «handlet svart», ivesen til livs. Tax Justice og andre nasjonale og internasjonale «skattejegere» etableres, ofte med skattemidler, for å forfølge mennesker og selskaper på tvers av landegrenser i håp om å konfiskere lovlig opptjente formuer som forsøkes skjult for å unngå statlig konfiskasjon, bøter og fengselsstraffer; med det enkle, ærverdige og legitime formål å beskytte det som i utgangspunktet aldri har tilhørt staten.

På denne skrupuløse måten har vi skapt en subjektiv og vilkårlig rettferdighet der **prinsippet om likebehandling av en utført handling ikke eksisterer**. Tyveriet er sanksjonert og lovregulert av storsamfunnet. Hykleriet og dobbeltmoralen kjenner ingen grenser og statlig byråkrati og politimyndighet trækker gladeligen «over lik» for å tilfredsstille storsamfunnets tørst etter enda mer skattepenger. «Jukse-makerne» må tas.

Likebehandling av en utført handling

Forutsetningen for å kalle noen for «juksemakere» er som allerede nevnt at det eksisterer en universell norm for god eller dårlig moral, som på prinsipielt grunnlag kvalifiserer til «juksemakeri». Den bør helst være basert på lov, der det rettslige grunnlaget er nøytralt. En prinsipiell og rettslig nøytral tilnærming innebærer m.a.o. likebehandling av en utført handling, dvs. uavhengig av hvem som utfører handlingen. Alt annet blir subjektivt og vilkårlig; ikke stort mer enn synsing, dermed grunnleggende umoralsk, urettferdig og prinsipielt forkastelig. De aller fleste av oss er enige i en slik tilnærming. Det er når teori skal omsettes i praksis, at det skjærer seg helt fundamentalt.

Martin Luther King jr. om naturlige lover

I sitt «Letter from Birmingham Jail» beskriver King forholdet mellom naturlige lover og rettferdighet slik:

«How does one determine whether a law is just or unjust? A just law is a man-made code that squares with moral law or the law of God. An unjust law is a code that is out of harmony with the moral laws.»

Vi trenger ikke legge en religiøs betydning i utsagnet for å forstå hva King mente. Det han sier, er at vi må være prinsippfaste, dvs. tilnærme oss rett og galt ut i fra et strengt krav til moral basert på naturlige lover.

Eller som St. Thomas Aquinas så treffende sier det i boken «Man for all seasons»:

«Any law that degrades human personality is unjust», hvilket innebærer at den dobbeltstandard vårt demokrati og vårt lovverk legger opp til når den hjemler innkreving av skatt gjennom tvang, med trussel om bøter og fengslestraff, ikke er noe annet enn et fundamentalt og primitivt overtramp på vår menneskelighet, dvs. våre menneskerettigheter.

Vi kunne egentlig stoppet diskusjonen her. Enhver tvangshandling «degrades human personality» og er selvfølgelig også «out of harmony with moral laws.», per definisjon.

Hva med demokratiske flertallsbeslutninger?

Du blir stoppet på gaten av en person med pistol som vil ha lommeboken din. Er det tyveri? Du blir stoppet av 10 personer med pistol som vil ha lommeboken din. Du får imidlertid bli med og stemme over kravet. Du taper 10 mot 1. Er det tyveri? Du blir stoppet av 100, 1000, 1 million mennesker som alle vil ha lommeboken din. Du taper avstemningen 1 million mot 1. Er det tyveri? Hva om våre folkevalgte i det representative demokratiet vil ha lommeboken din? Hva om de først vedtar en lov med alminnelig flertall som gir de rett til å ta lommeboken din, og deretter tar lommeboken din. Hva om lovforslaget er enstemmig? Er det tyveri? Eller er det noe annet? Er det slik at vi kan like eller mislike skatt, men at det er irrelevant fordi, frihet, demokrati og individets rettigheter er basert på moralske prinsipper som ikke kan settes til side på grunn av vilkårlige politiske vurderinger om skattens sosiale eller samfunnsmessige nytte? Svaret gir seg selv. «Two wrongs never make a right» og «might is not right», dvs. makt er ikke det samme som rett.

Tidligere kongressmedlem og presidentkandidat Ron Paul oppsummerer dette meget godt:

«All government management ends up being unwise, corrupt and wasteful. The money interests inevitably prevail. Belief that “good” bureaucrats and politicians can be found to manage the economy and achieve equity in distribution is a dream that always ends up a nightmare. To make even the modest attempt at this goal requires government to use aggression against one group for the benefit of another. This authority must be denied to government. We must limit government’s role to protecting equal justice in defense of life, liberty and property»

For å lese hele Ron Pauls presentasjon om dette tema se følgende lenke:

<http://www.zerohedge.com/news/2015-01-10/ron-paul-reality-now-setting-america-it-was-all-based-lies-ignorance>

Tale of the slave

I boken «Anarchy, State and Utopia (1974) beskriver filosofen Robert Nozick, Harvard University, det han kaller «Tale of the slave», eller «fortellingen om slaven» og han inviterer leseren om å sette seg i slavens sted i fortellingen. Fortellingen går gjennom ni stadier; som følger:

First: You are a slave at the mercy of a brutal master, who forces you to work for his purposes and beats you arbitrarily.

Second: The master decides to beat you only for breaking the rules, and even grants you some free time.

Third: You are part of a group of slaves subject to this master. He decides on grounds acceptable to everyone, how goods should be allocated among you all.

Fourth: The master requires his slaves to work only three days per week, granting them the other four days off. They can do as they wish during their free time.

Fifth: The master now allows the slaves to work wherever they wish. His main caveat is that they must send him three-sevenths (3/7) of their wages, corresponding to the three days worth of work they once had to do on his land every week. In an emergency, he can force them to do his bidding once again, and he retains the power to alter the fraction of their wages to which he still lays claim.

Sixth: The master grants all 10.000 of his slaves, except you, the right to vote. They can decide among themselves how much of their (and your) earnings to take and what outlets to fund with the money. They can decide what you are and are not allowed to do. We can suppose for the sake of argument that the master irrevocably grants this right to the 10.000 slaves. You know have 10.000 masters, or a single 10.000-headed masters.

Seventh: You are granted the freedom to try to persuade the 10.000 to exercise their vast powers in a particular way. You still do not have the right to vote, but you can try to influence those who do.

Eight: The 10.000 grant you the right to vote, but only to break a tie. You write down your vote, and if a tie should occur, they open it and record it. No tie has ever occurred.

Ninth: You are granted the right to vote. But functionally, it simply means, as in the eighth stage, that in case of a tie, which has never occurred, your vote carries the issue.

Nozick's spørsmål er dette:

«At what stage between 1 and 9 did this become something other than the tale of the slave?» (Med andre ord at vi lever som slaver i et tvangsregime)

Det Nozick beskriver er på sett og vis veien fra det primitive samfunn, via føydalstaten og frem til det vi i dag ynder å kalle det demokratiske samfunn. La oss oppsummere hva demokratiet innebærer ved å bruke Nozicks analyse av USA på Norge:

- Demokratiet hviler på en uprøvet forutsetning om at samfunnet ikke kan fungere uten at det eksisterer en tvangsinstitusjon, staten, som har makt til å styre livene til mer enn 5 millioner mennesker (Norge), slik den finner det for godt.

- Samtidig som staten kaster noen smuler til de aller fattigste, har den en verktøykasse full av kjente og ukjente verktøy den kan bruke for å tilgodese særinteresser og grupper den ønsker å prioritere, for å befeste sitt maktgrunnlag, på bekostning av den produktive kapitalen, det vil si den delen av befolkningen som skaper vekst.
- Jo mer staten vokser, jo verre blir det.
- Flere og flere sektorer eller grupper i samfunnet tvinges til å innta det standpunktet at også de må få en del av «kaken» og berike seg selv ved å innynde seg hos staten. Alle vil etter hvert derfor sloss om statens gunst for å sikre seg spesielle privilegier eller subsidier, bare slik at de i det minste kan oppnå en slags «break-even» vis-a-vis de som allerede har spesielle privilegier og subsidieordninger.
- Resultatet er at industrialister tar, bønder og fiskere tar, forskere og helsepersonell tar, arbeidstakerorganisasjoner og arbeidsgiverorganisasjoner tar, universiteter og høyskoler tar, lærere tar, hele byråkratiet tar; alle tar.

Påstand: Dette er en korrekt beskrivelse av sosialdemokratiet slik det fungerer i praksis; ikke noe annet enn «legalisert plyndring», hvor hele samfunnet taper gjennom et vedvarende og økende moralsk, sosialt, økonomisk og rettslig forfall.

Med andre ord leder den demokratiske samfunnsmodellen, der det finnes en stor og allmektig stat som styrer nær sagt all menneskelig sameksistens, og hvor borgerne nødvendigvis, som slaver av staten, pliktoppfyllende må innrette seg slik staten bestemmer, til et samfunnssystem basert på et «herre-tjener- forhold». De som vil opp og frem, og de som vil overleve, må innynde seg hos statsmakten. De må lydige innordne seg statens tvangsregime for å gjøre seg fortjent til, og forsvare sin rettmessige plass i samfunnet. Det er all denne plyndringen som den økonomiske filosofen Fredric Bastiat med rette ga navnet «lovlig plyndring», hvilket ikke er noe annet enn en beskrivelse av kriminalitet satt i system.

Nozick konkluderte slik:

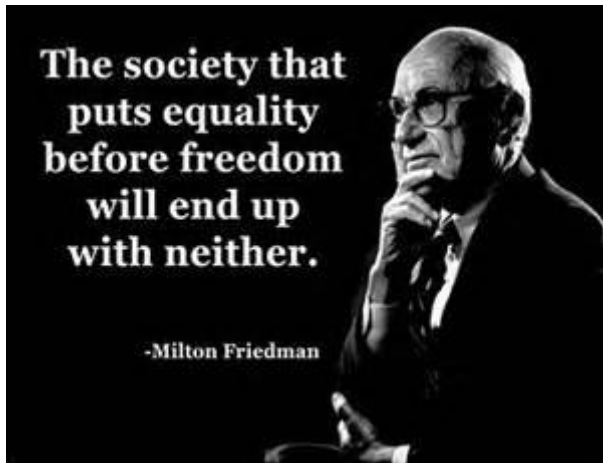
«When you tax away from someone the fruits of five months of his labor, you are in effect taking away five months from him. You are taking away part of his life.

Dance around this issue all you like, but his is forced labor by any reasonable definition of the term.»

På godt norsk: Skatteinnkreving representerer et uomtvistelig brudd på den grunnleggende eiendoms- eller selvbestemmelsesretten, og slik det fremgår ovenfor, ut i fra hvilken alle de andre menneskerettighetene springer ut. Således representerer tvangsinnkreving av skatt, med trussel om bøter og fengselsstraff brudd på EMK's Artikkel 4 som fastholder at *«ingen må bli holdt i slaveri eller trelldom»*.

Påstand: Hva er konfiskasjon av din og min inntekt med trusler om fengselsstraff om ikke statlig slaveri og trelldom?

Skatt er den største trusselen mot fattigdom

Skatt er urettferdig. Skatt er produktivitetshemmende og bryter ned velferden i ethvert samfunn. Myndigheters forfølgelse av legitimt opparbeide formuer i utlandet burde forbys fordi det representerer et grunnleggende brudd på våre menneskerettigheter, og fører til det motsatte av hensikten til organisasjoner som Tax Justice. Det fører til mer fattigdom.

Skatt må bære sin andel av ansvaret for den økonomiske krisen den vestlige verden befinner seg i, enkelt sagt fordi skatt binder opp og omgjør produktiv og skapende kapital til uproduktiv kapital, som er svært skadelig for vekst og velstand. Således er skatt den største trusselen mot fattigdom i verden.

Pikettys verden

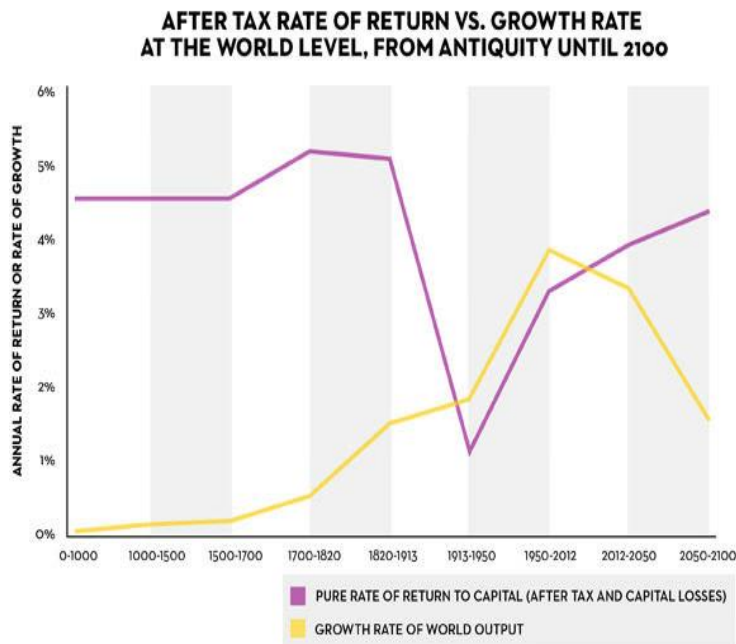
Den franske «rockestjernen» og økonomen Thomas Piketty kom nettopp ut med boken «Kapital i det 21. århundre». Pikettys er opptatt av det forslitte tema *om «at mens de rike blir rikere blir de fattige fattigere»*. Dette er hva massene helst vil høre, men det blir ikke mer riktig at Piketty sier det i stedet for Karl Marx. Nok en gang er det kapitalismen som får skylden for alt det vonde i verden. Når Piketty utgir en murstein av en bok, skulle man tro at han kunne avsatt en time eller to på å sette seg inn i hva kapitalisme er for noe, samt i det minste unngå å bruke tall, grafer og matematiske modeller som effektivt motbeviser hans egen teori og påstander. Når han ikke gjør det, formodes at han, som alle sosialistiske økonomer, har skrevet fasiten først og tilpasset begrunnelser og påstander etterpå.

Som forventet omfavnes Thomas Pikettys bok av venstresiden. Gode sosialister glemmer ugjerne «sin Marx». Som med Marx er Pikettys påstander og såkalte forskning vranglære.

Pikettys bok fortjener å bli plukket fra hverandre. Økonomen Hunter Lewis gjør det på en enkel måte når han spør og svarer på følgende spørsmål:

«Hva er beviset for at rikdom vokser raskere enn økonomien?», altså at de rikeste blir rikere?

Lewis bruker 3 grafer fra Pikettys bok:

Lewis analyse av grafen:

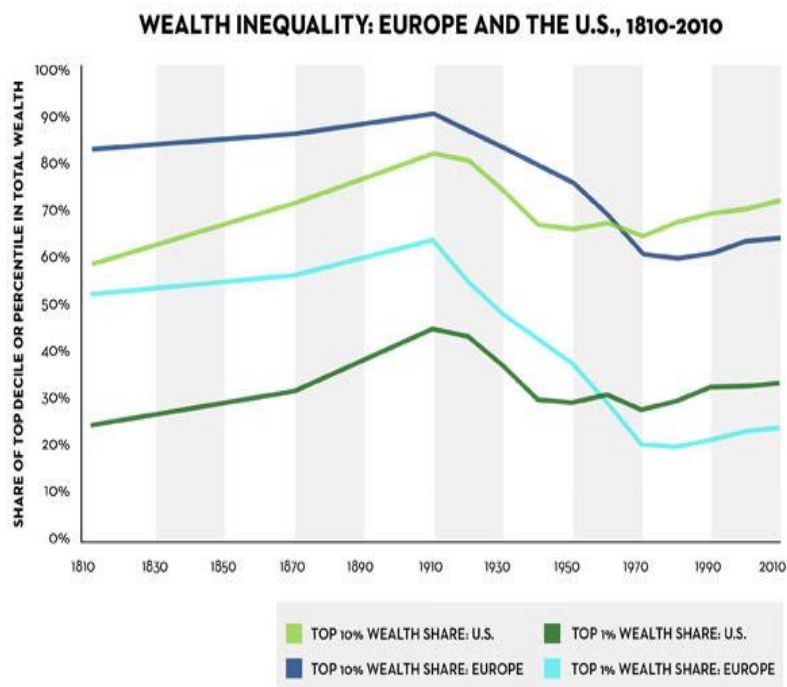
- Merk at linjene helt til høyre er Pikettys egne, altså ikke historikk men ren gjetning om de neste 85 år
- Grafen antyder at avkastningen på kapital har vært 4.5% per år eller høyere fra år 0 til år 1800. Pikettys graf er «crazy». Dersom menneskeheten hadde startet i år 0 med USD 10 og hatt en årlig avkastning på 4.5% i 1800 år ville verdens totale rikdom være flerfoldige trillioner mer enn verdens faktiske rikdom i dag, som er estimert til USD 241 trillioner av den sveitsiske banken Credit Suisse.
- Pikettys 4.5% blir enda mer «crazy» når han helt korrekt påpeker at det var nesten ingen økonomisk vekst inntil den industrielle revolusjon, m.a.o. så liten vekst er ikke i stand til å gi så høy avkastning som 4.5% per år hvert år frem til 1800-tallet. Med andre ord: Tull med tall.

Konklusjonen kan ikke bli noe annet enn at Pikettys egen graf effektivt slår i hjel Pikettys eget resonnement og påstand om at de rike alltid blir rikere sammenliknet med alle andre i et kapitalistisk samfunn. Hvilket samfunn er ikke kapitalistisk, forresten? Det er kanskje et spørsmål for Marte Gerhardsen i den sosialistiske tankesmien Agenda, som naturlig nok «trykker» Pikettys vranglære og mangelfulle matematikkunnskaper «til sitt bryst».

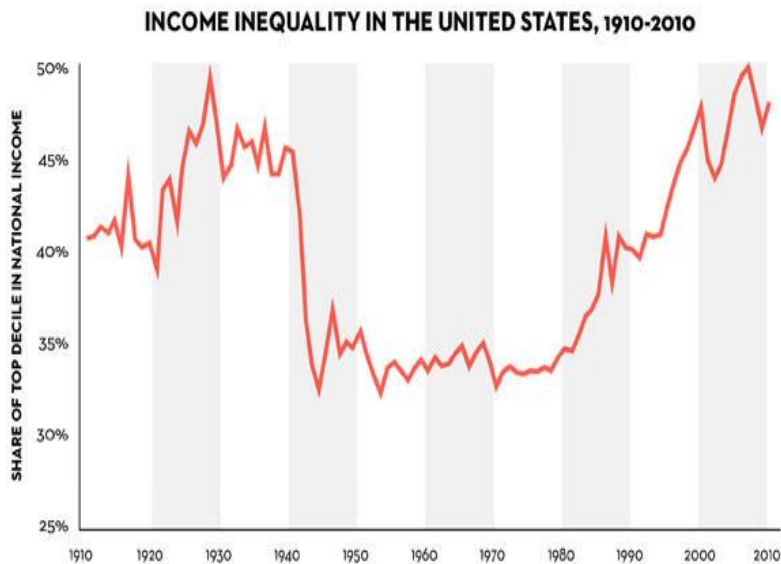
Karl Marx

Neste graf fra Pikketys bok:

Grafen viser andelen av rikdom for de rikeste 10% og de rikeste 1% i Europa og USA over tid. Heller ikke denne grafen støtter Pikketys påstand; den viser riktignok en svak stigning etter 1970 (nesten flat), men at det var en markant reduksjon over enn periode på 60 år forut for 1970.

Siste graf fra Pikketys bok:

Denne grafen viser inntekten til de 10% rikeste i USA over tid, målt som prosent av den totale inntekten i samfunnet. Grafen inkluderer kapitalavkastning, hvilket ikke representerer «vanlig inntekt», heller bytte av en eiendel for en annen eiendel. Grafen ekskluderer også statlige overføringer, det venstresiden helst kaller «omfordeling», hvilket ville vist et helt annet resultat, i betydning dårligere for Pikettys teori.

Det vi ser er imidlertid ikke en gjennomgripende og konstant forbedring for de rikeste av oss. Vi ser i stedet to topper; en før «den store depresjonen» i 1929 og en før «finanskrisen» i 2008. Det som kjennetegner begge disse periodene, eller toppene, er uhemmet statlig pengetrykking og oppbygging av gjeld, som førte til «finansielle bobler», som igjen ledet til kunstig og midlertidig velstandsoppbygging. De rike ble rikere som en følge av det amerikanerne gjerne kaller «crony capitalism», altså en uheldig allianse mellom staten og de mest velstående i samfunnet. Det har således ingen ting med kapitalismens uovertrufne og suverene evne til å bygge velstand for fattige og middelklassen; hvor sårt dette enn må høres ut for venstresiden.

Som en følge av uhemmet pengetrykking etter 2008 har vi nå en ny boble. Når den sprekker, slik alle bobler gjør, vil nivået igjen synke tilbake til utgangspunktet i 1910, dvs. rundt 40%.

Lewis påpeker avslutningsvis at den mest oppsiktsvekkende påstand i Pikettys bok er at byråkratiet må reformeres slik at det kan ivareta på en mest mulig effektiv måte de ekstra skatter som foreslås for høye inntekter og kapital. Tanken er, som alltid med sosialister, at tilnærmet fullstendig statlig kontroll er best, og at det kun dreier seg om statlig «fine tuning». Men, og som Margareth Thatcher så treffende uttalte og historien har vist oss:

"Problemet med sosialisme er at man til slutt går tom for andres penger".

Karl Max forstod ikke sammenhengen, og Keynes valgte klokkelig å «danse rundt» problemstillingen. Sosialister og sosialistiske tankesmier, som Agenda, vil antakelig aldri forstå det, fordi det fjerner behovet for en venstrevridd tankesmie. En uhyrlig tanke for alle

som er flasket opp på et kollektivistisk og positivistisk livssyn, og som aldri har forstått følgende kjennegjeringer:

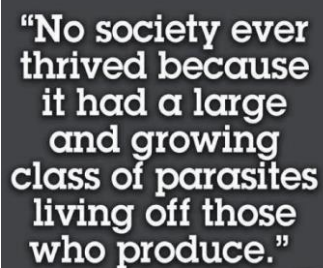
1. All statlig aktivitet vil nødvendigvis avlede inntekter, ressurser og aktiva bort fra markedet. Søken etter en nøytral skatt, som bidrar til produktivitetsskapning på lik linje med privat eller industriell kapital i et ellers fritt marked, er en umulighet, og ideen om en nøytral skatt er derfor en myte.
2. Når en krone inndras i skatt og brukes, først til å lønne politikerne og byråkratene, dernest til å subsidiere eller støtte en spesiell næring eller et spesielt formål, og bestemt helt vilkårlig av våre politikere, da reduseres automatisk investeringer i annen produktiv virksomhet, med en krone, dvs. den samme kronen som ellers ville bidratt til økt verdiskapning og mer velferd for oss alle. Du og jeg, dvs. samfunnet som helhet, er taperen/taperne.

Altså og igjen: Både den første og den siste «skattekrone» brukes til verdireducerende virksomheter som er til stor skade for velferdsstaten. Enkelt sagt, utvannes hver skattekrone gjennom statlig byråkrati og en vilkårlig og uansvarlig politisk «omfordeling». Resultatet er en storstilet negativ verdiskapning, dermed en langsom, men uunngåelig kvelning av «velferdsstaten». De største taperne er fattige og middelklassen.

For å forstå hvordan vi skal komme ut av den håpløse situasjonen vi har satt oss selv i, med velstand bygget på uhemmet offentlig vekst finansiert med gjeld, må vi først forkaste den form for vranglære som Piketty forsøker seg på og som venstresiden omfavner i sin «marxistiske eventyrverden». Dernest må vi forstå hva kapitalismen egentlig er for noe, hvilket er noe helt annet enn det venstresiden vil ha det til.

Pikettys problem

Det største problemet med Pikettys bok er faren for at den gir venstresiden en fornyet anledning til å gjenopplive, på en måte blåse liv i ulikhysteriet, dvs troen på at verden blir et bedre sted og mer rettferdig bare vi gjør noe med ulikheten mellom de aller rikeste og aller fattigste. Selvfølgelig skal vi det, men ikke ved økt regulering, flere avgifter og skatter. Det er et meningsløst utgangspunkt og beviset for det finnes i bevegelsen, retttere sagt hvordan den produktive skapende kapitalen brukes.

“No society ever thrived because it had a large and growing class of parasites living off those who produce.”

La meg bruke **John Fredriksen** som eksempel, da han i løpet av de siste 20 år har økt sin formue til ca. NOK 100 milliarder, om vi skal tro finanspressen. Hvordan bruker Fredriksen den produktive kapitalen han produserer og er i besittelse av? Fredriksen lever godt og

bruker selvfølgelig en del penger på seg selv og sin familie, men det er begrenset hvor mye han kan bruke på seg selv. Mesteparten av Fredriksen penger blir reinvestert slik:

1. Direkte i eksisterende virksomheter
2. Direkte i nye virksomheter
3. Indirekte i andre virksomheter via finansmarkedet/bank, i.e. der Fredriksen oppbevarer overskuddslikviditeten sin.

Dette betyr at nær sagt all den produktive kapital Fredriksen er i besittelse av hele tiden "er i arbeid" ved at den finner veien til eksisterende og nye produktive virksomheter. Disse virksomhetene får dermed økt livsgrunnlag og anledning til å vokse. Produktiv kapital blir på denne måten omsatt til produktive virksomheter, flere jobber og til verdiskapning for hele samfunnet. Fredriksens rikdom «sover aldri» og jo rikere Fredriksen blir, desto flere mennesker blir tatt ut av fattigdom. Vi blir alle "better off".

Venstresidens argument om ulikhet er en kortslutning

Venstresiden hevder at det ikke er bra for samfunnet at «så mye penger og makt akkumuleres» hos noen få; f.eks hos Fredriksen. Det er viktig å forstå at pengenes omløp eller sirkulasjon i samfunnsøkonomien forhindrer en slik konsentrasjon, i betydning å gjøre den ufarlig. Uansett hvor mye Fredriksen tjener greier ikke Fredriksen å bruke mer enn en promille av sin inntekt og formue på seg selv. Som forklart ovenfor «tvinges» Fredriksen enten til å bruke pengene direkte i eksisterende virksomhet eller indirekte gjennom plasseringer/investeringer i andre virksomheter i markedet. Slik brukes bort i mot 100% av Fredriksens penger på verdiskapning til det gode for hele samfunnet.

Alternativet er å gi halvparten eller enda mer i skatt til staten, og at staten først bruker pengene til å lønne seg selv og et stadig voksende statsapparat, dernest bruker pengene på ymse subjektive politiske formål som tjener særskilte interessegrupper på bekostning av hele samfunnets felles interesser. Helt til slutt blir resten av pengene staten har innkrevet i skatt brukt i det samme markedet staten tok pengene fra i første instans, eksempelvis ved å kjøpe transporttjenester fra eller investeringer i Fredriksens virksomhet, eller på noe helt annet. De andre ord forsvinner nesten alt som innkreves av staten til sub-optimale formål. Det fører til sløsing og systemsvikt; til slutt til et bankerott samfunn.

Derfor: Hvis jeg ønsket å skape mest mulig velferd for flest mulige; flest mulige jobber, flest mulige sykehjemsplasser, de beste sykehustjenestene, den beste eldreomsorgen, de beste veiene, flest arbeidsplasser, minst mulig fattigdom, osv, da vil jeg gitt den siste "krona mi" til Fredriksen, ikke til staten. Og jeg vil ikke ha brydd meg med hvor rik Fredriksen til slutt blir, fordi jo rikere han blir jo bedre får jeg det, og jo rikere Fredriksen blir jo mindre, relativt sett, er Fredriksen i stand til å bruke av disse pengene på seg selv. I stedet investeres pengene i et bedre samfunn for alle.

Bevis for dette finnes det mange av. Thomas Alva Edison oppfant glødelampen og gramofonen, og tjene sikker litt på sine oppfinnelser, men målt opp i mot den samfunnsmessige gevinsten (deg og meg) tjente Edison nesten ingen ting, tilnærmet lik null. Det sies at Henry Ford oppfant bilen. Hvor mye har det moderne samfunnet tjent på denne oppfinnelsen og hvor mye tjente Ford? Relativt sett tjente Ford nærmest ingen ting, mens samfunnet, dvs. massene (du og jeg) har tjent enormt. Dette er bevis for at den produktive kapitalen jobber best for hele samfunnet om den får bli hos de som utvikler løsninger og skaper arbeidsplasser til det gode for hele samfunnet, dvs. at den

produktive kapitalen ikke blir fratatt disse menneskene av en grådig stat, dvs. av grådige og maktsyke politikere med en helt annen agenda enn din og min velferd. Demokrati og kapitalisme går sånn sett hånd i hånd. Det er misbrukerne vi må til livs, oftest representert av statsmakt og «big business i skjønn forening.

Venstresidens løgn

Dette er stikk i strid med venstresidens ønske og tankegang. Venstresiden ønsker å frata Fredriksen så mye som overhode mulig, gjennom skatter, og bruke den produktive kapitalen Fredriksen har skapt til omfordeling. Det som er igjen, etter at et voldsomt kostbart og ineffektivt byråkrati først har lønnet seg selv, dernest brukt den konfiskerte kapitalen til ymse politiske formål, brukes som produktiv kapital i det samme markedet pengene ble tatt fra i første instans. I stedet for å bringe folk ut av fattigdom fører denne sosialistiske og venstrevridde vranglæren til at fattigdommen øker og enda flere ender på «fattigkassa».

At Fredriksen og andre "kapitalister" blir rikere, kanskje ustyrtelig rike, er dermed et gode for alle andre i samfunnet, uansett hvor vanskelig det er for venstresiden, ss. Piketty å forstå og akseptere dette.

Fakta 1: Pikettys 700 sider epos om hvordan ulikhet fører til mer fattigdom og i siste instans revolusjon og krig, kan enkelt tilbakevises med det faktum at det er massene, dvs. deg og meg som bestemmer hva som til enhver tid skal produseres. Dette gjør massene ved hjelp av kapitalismen, som ikke er noe annet enn et prisfastsettelsessystem massene har kontroll over. Massene bestemmer således om og hvor rik Fredriksen skal bli; er Fredriksen flink, dvs. best i klassen, på å produsere det massene vil ha (i hans tilfelle transport for å bringe varene billigst mulig til markedet) da blir Fredriksen styrtrik; greier noen andre det bedre, da kan Fredriksen fort bli den store taperen. Dette er kapitalismens økonomisk tyngdelov som hele tiden sørger for at den som leverer den beste varen eller tjenesten til den laveste prisen, altså det massene (du og jeg) etterspør, den vinner massenes gunst – til det beste for massene selvfølgelig, dvs. deg og meg.

Fakta 2: Det er den ekspansive, umettelige, uproduktive og gjeldtyngende staten og statsbyråkratiet som er fattigdommens verste fiende, ikke kapitalisten. Kapitalisten er fattigdommens beste, kanskje eneste venn. Det er fornuftig bruk av den produktive kapitalen som vil bringe folk ut av fattigdom, ikke skatter og avgifter på kapitalister og produktiv skapende kapital. Utrolig at vi i 2014 skal være nødt til å forklare disse selvfølgeligheter.

Dersom vi vil fattigdom og ulikhet til livs må vi redusere skattene betydelig, helst fjerne de helt. Vi bør begynne med inntektsskatten og selskapsskatten.

Fjern inntektsskatten

Inntektsskatten tjener ingen positiv funksjon overhode. Den er velferdsstatens største fiende. Den hemmer økonomisk vekst, kriminaliserer ærlige mennesker og fører til mer fattigdom i hele verden.

Dersom det er politisk umulig å fjerne all skattlegging, gjør den så nøytral som mulig. Det kan ikke være vanskelig å bli enig om at skatt på forbruk er bedre enn skatt på inntekt, selv om ingen av delene er å foretrekke.

Faren med en forbruksskatt er selvfølgelig at også den hemmer økonomisk aktivitet og vekst, og av den grunn må være så «brukervennlig» som mulig. I klartekst betyr det at skattekåte politikere, spesielt de på venstresiden, ikke gis anledning til å misbruke den produktive kapitalen ved å overbelaste denne for å «få has på rikingene». Det er urettferdig, men mest av alt samfunnsmessig økonomisk selvmord.

Dersom ovennevnte også er politisk umulig, foreta en gedigen forenkling ved å sette en, høyden to flate skattesatser, uten fratrekks- eller tilpasningsmuligheter. Sett de så lavt at ingen «gidder å jukse».

Fjern selskapsskatten

Mens inntektskatten er den mest skadelige, er selskapsskatten den mest idiotiske. Hvorfor?

Fordi bedrifter kan gjøre tre ting med sine inntekter: bonus til ansatte, utbytte til aksjonærene eller beholde overskuddet i bedriften for å investere i kunnskap, innovasjon og økonomisk vekst til nytte for samfunnet. Utbetaling av bonus skattes på mottakernes hånd. Likeså utbytte. I den grad det foregår dobbeltbeskatning er dette både samfunnsmessig ulønnsomt og urettferdig. Poenget er at ved å avskaffe selskapsskatten, er selskapets inntekter allikevel behørig beskattet, på lønnstakerens og aksjonærens hånd. Resten bør beholdes av selskapet som overskuddskapital til bruk som skapende produktiv kapital for investering i utvikling og innovasjon til det beste for samfunnet.

Et annet viktig moment er selvfølgelig at fjerning av selskapsskatten fjerner den uendelige diskusjonen om like konkurransevilkår, et tema det er umulig å enes om så lenge politikerne ønsker fortsatt prioritering av vilkårlige politiske målsettinger.

Når selskapsskatten er så åpenbart meningsløs, misforstått, og virkningene så vilkårlig og konkurransevridende, er det uforståelig at nesten en samlet politisk elite, nær sagt over hele verden, gjør sitt ytterste for å kriminalisere selskaper som f.eks. Starbucks og Google, samt andre multinasjonale selskaper for å drive utstrakt skatteplanlegging, ofte gjennom såkalte «skatteparadiser». Ærlige mennesker og veldrevne og ellers samfunnsorienterte- og engasjerte selskaper stemples av myndigheter og offentlige organisasjoner, så som Tax Justice Network og «korrupsjonsjeger» Eva Joly, som kriminelle. Det dreier seg imidlertid personer og selskaper som har tjent sine formuer på ærlig vis og som forgjeves forsøker å beskytte disse fra statlig konfiskasjon. Slik blir integritet, ærlighet og god moralsk forankring snudd på hodet for å tekkes statlig konfiskasjonsmekanismer og interessene til dypt forvirrede personer og organisasjoner som ikke evner å se det absurde i sine egne forskrudde og moraliserende ideer om rettferdighet. Rett og galt snus på hodet for å rettferdiggjøre handlinger som og om de ble utført av deg og meg ville blitt betegnet som krenkende og moralsk forkastelige, og som ville ført til bøter og lange fengselsstraffer. «Makta rår» og få eller ingen tør protestere eller opponere hølytt mot denne statlig organiserte plyndringen av mennesker og foretak.

George Reisman dissekerer Piketty

George Reisman, Ph.D., Pepperdine University Professor Emeritus of Economics and the author of [Capitalism: A Treatise on Economics](#) and [five other titles](#) available from Amazon.com. His website is www.capitalism.net. His blog is www.georgereismansblog.blogspot.com.

For hele artikkelen gå til følgende lenke:

http://www.georgereismansblog.blogspot.com/2014/07/pikettys-capital-wrong_28.html

Reismans analyse av Pikettys teorier inneholder mye «teknisk» økonomi; derfor ikke overse denne mer lettfattelige moralske oppsummering et godt stykke nedenfor midten:

"The average person is not capable of making great innovations and building new industries or revolutionizing existing ones. But if he lives in a society in which private property is secure, he gets their benefit all the same. All he needs to obtain their benefit, is to have enough intelligence and knowledge to understand that his economic well-being depends on those who are more capable than him having the freedom peaceably to exercise their greater abilities. He needs to understand that he has no right to any of the property of those who supply and employ him, that seizing their property in the name of "social justice" and the "redistribution of wealth and income" is anything but just—that it is theft and can do no more good than a mob looting a store.

Each member of such a mob can act in the belief that it is "just" that he take an item or two from the store, which has so many items while he has so few. But the effect will be that there will then be no store, with the result that everyone will have much less than he otherwise would have had. Moreover, it makes no difference if, instead of looting the store, the "redistributors" get the government to tax the store or its owners and distribute the proceeds to those who would have looted it and who can now buy what they otherwise would have looted. In this case, the store started with its money and its goods, and ends with just its money. That is exactly how it started and finished in the case of being looted."

Pikettys vranglære

I økonomen Thomas Pikettys, Gahr-Støres og Marte Gerhardsens eventyrverden er økt ulikhet vårt største problem, og igjen er det staten, gjennom omfordeling, altså skatter, som kommer oss alle til unnsetning. Logikken er den samme som gjenspeiles i skattedebatten, og av mennesker som Eva Joly og organisasjoner som Tax Justice Network. De burde alle sammen avkreves svar på følgende spørsmål:

1. Et hvert medlem av en mobb kan enkelt «rettferdiggjøre» at han/hun stjeler en vare eller to fra butikken; butikken har jo så mange varer og han så få. Er ikke da effekten at det til slutt ikke finnes noen butikk, samt at alle vil ha langt mindre varer enn det de ellers ville hatt? Bli det mer eller mindre velferd, ulikhet og fattigdom i et slikt system?

2. Hva om mobben eller tyven i stedet for å plyndre butikken får staten til å skattlegge butikken og butikkeieren, og at staten deretter gir de beskattede midlene til alle de som ellers ville ha stjålet fra butikken, mobben, men som ikke lenger trenger å gjøre det fordi de får penger fra staten og kan kjøpe det de ellers ville ha stjålet. Blir det mer eller mindre velferd, ulikhet og fattigdom av et slikt system?
3. Er det ikke det samme som skjer i 1) og 2) over? I et system med skatt og utbredt misunnelse får mobben/tyven staten til å stjele for seg, men resultatet for eieren blir det samme. Uten skatt kommer tyven, i følge Thomas Piketty, til å stjele varer fra butikken. Resultat: Eieren mister varen. Med skatt blir kanskje ikke eieren frastjålet alle varene, men resultatet blir det samme. Eieren sitter igjen med penger. Alle vi andre sitter igjen med mindre velferd, mer ulikhet og mer fattigdom.

En kort konklusjon

Løsningen på problemet er å få folk til å forstå at førstebruk av tvang (eller inngrep i folks ekte rettigheter) i enhver sammenheng er ufornuftig, usivilisert og barbarisk. Det er i tillegg ødeleggende for verdiskapningen i et samfunn fordi produktiv kapital brukes på helt andre formål enn å bygge mest mulig velstand for flest mulige, som er den beste måten å få folk ut av fattigdom.

Det er denne enkle sammenhengen Piketty og hans tilhengere ikke forstår.

Hva om vi gjør noe totalt annerledes?

Den beste løsningen for å oppnå høyest mulig vekst, og minst mulig ulikhet og fattigdom er derfor å få folk til å forstå at førstebruk av tvang (eller inngrep i folks ekte rettigheter) i enhver sammenheng er ufornuftig, usivilisert og barbarisk. I tillegg er det ekstremt ødeleggende for verdiskapningen i et samfunn fordi produktiv kapital brukes på helt andre formål enn å bygge mest mulig velstand for flest mulige, som er den beste måten å få folk ut av fattigdom?

Hva om vi ikke lenger aksepterer at staten foretar handlinger som er ansett som moralsk forkastelige og/eller kriminelle om de ble foretatt av deg og meg, når dette i tillegg fører til økt verdiskapning for samfunnet?

Forstår vi hva BNP er for noe?

For det tilfelle at leseren fremdeles sliter med å forstå den ensidige skadevirkningen av skatter, kan det være nyttige å gjøre en kort analyse av begrepet «Bruttonasjonalprodukt» (BNP):

BNP = C + I + G + eksport – import

C = konsum/forbruk i privat sektor

I = investeringer i privat sektor

G = konsum forbruk i offentlig sektor

Det er viktig å ta seg tid til å analysere virkningen av å måle vekst via BNP fordi BNP inneholder G, altså verdier konfiskert fra privat sektor gjennom skatter, og omfordelt av staten til ymse politiske formål. I tillegg er gjeld en viktig faktor i utviklingen av G (offentlig sektor) fordi stadig større statsgjeld til slutt må tilbakebetales med skatter, dvs. av «deg og meg».

Staten graver en grøft

Enkelt forklart kan staten først skattlegge et tilstrekkelig antall personer og i tillegg låne et tilstrekkelig stort beløp ved utstedelse av statsobligasjoner, dernest vedtar staten en lov eller

regulering om at midlene skal benyttes til å grave 10 grøfter på angitte steder i Oslo, for deretter fylles opp igjen. Denne virksomheten produserer noen arbeidsplasser og koster en del penger, men skaper ingen verdier. Allikevel representerer den G i ovennevnte regnestykke og bidrar således til et oppblåst fiktivt tall for vekst.

Staten «graver en grøft» som den ikke kommer ut av

Når staten siden 1970-tallet har subsidiert norsk jordbruk med et beløp tilsvarende ca. 2/3 oljefond, eller omfordeler skattemidler til Gladmatfestivalen, Foreningen for støy og lignende, eller ansetter 300 nye byråkrater hver måned for at de kan administrere helsevesenet eller hverandre, da øker disse kostnadene G og staten kan skryte av at denne politikken fører til vekst i økonomien. Det staten ikke gjør er å fortelle oss at dette er uproductiv og ulønnsom bruk av skattepenger, samt at den utstedte statsobligasjonen en eller annen gang må tilbakebetales av oss, dvs. gjennom skattlegging av fremtidige generasjoner. Blir det mange og store nok ulønnsomme eller uproductive «grøfter» får altså staten et stort problem, men problemet kan skjules gjennom G og skyves ut i tid; en hver politikers drøm og fremtidige generasjoners mareritt.

Hvor ille er det, kan det bli og hvem blir sittende igjen med regningen?

Vil man se hva som skjer dersom staten, gjennom skatter, lover og reguleringer, har full kontroll over mellommenneskelig samhandling i et samfunn, kan vi reise til Venezuela eller Nord Korea.

Vil man se hva som skjer dersom staten, gjennom skatter, lover og reguleringer, «bare» har 50-60 % kontroll over mellommenneskelig samhandling, behøver vi ikke reise langt. Vi kan reise til Frankrike der offentlig sektor representerer nesten 60 % av totaløkonomien, eller vi kan bli i Norge der offentlig sektor representerer ca. 50 % av totaløkonomien.

Når andelen av G blir tilstrekkelig høy, som i Norge og Frankrike, da omfordes så mye av den private produktive kapitalen til andre formål en verdiskaping, at samfunnet til slutt går med permanente underskudd. Derfor har offentlig sektor i Frankrike gått med underskudd siden 1974 og er nå insolvent. Derfor drives Norge med et underskudd på 13-14 %, dvs. et strukturelt underskudd på mer enn 5 % av BNP. Derfor er ikke lenger pensjonssystemet fondert, men har en underdekning på flere milliarder, og representerer et pyramidespill igangsatt i 2005 av Sigbjørn Johnsen (under pensjonsreformen) fordi staten trengte mer penger for å dekke sitt enorme forbruk. Pyramidespilletts svarteper er fremtidens pensjonister, som må gjøre opp regningen for denne sjødesløse bruken av folket midler. Listen over tilsvarende offentlig sløsing er endeløs, flerfoldige hundre milliarder hvert år.

Den viktigste forutsetningen for plyndersamfunnet

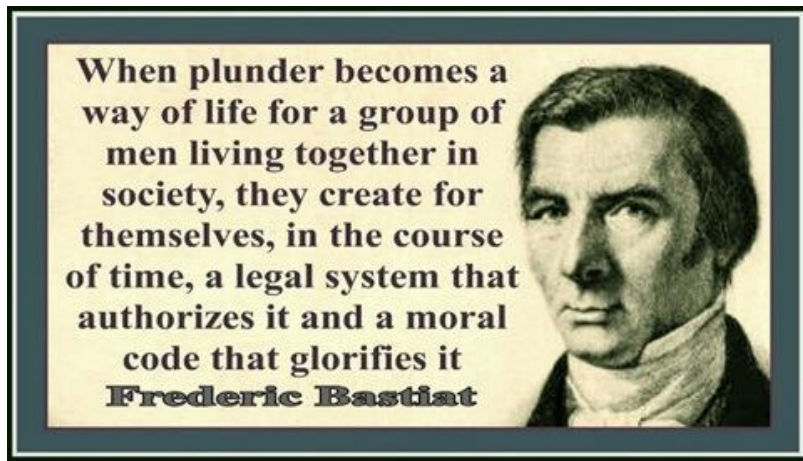
Det er viktig å forstå den viktigste forutsetning for et slikt samfunnssystem:

De som har størst nytte av skatten er de som lever av den 100 %; politikere og byråkrater, samt de som på et eller annet vis har sugerøret i statskassen. Den første gruppen er avhengig av den siste for sin egen eksistensberettigelse.

Når en stat over tid har lyktes med å samle en stor nok gruppe mennesker byråkrater, politikere og netto skattemottakere), til ukritisk støtte av (velferds)statens formål, da kan staten trygt gå ut ifra at ignoranse og apati fra resten av befolkningen sørger for tilstrekkelig passiv støtte for å kunne redusere en eventuell aktiv motstand mot denne styreformens til et minimum. Apatien er selvfølgelig godt hjulpet av at staten har et inndrivingsapparat, som med nådeløs presisjon og med "loven i hånd" opptrer med både utøvende og dømmende myndighet, ved å forfølge og fengsle de som ennå ikke er apatiske til plyndringen.

Poenget er at G kan beskatte og låne + begrense (regulere) privat sektor slik at G har full kontroll. Og der er man nå på Kuba, i Nord Korea og Venezuela. Alternativet er «Kuba Light», slik som i Frankrike og Norge, for så vidt resten av Europa. Bankerott blir uansett et hvert slikt system. Det tar bare litt lenger tid i Frankrike og Norge enn i Venezuela, Nord Korea og Kuba.

Da har vi innført den modellen media, Tax Justice og våre folkevalgte, med et demokratisk flertall, og gjennom lovverket, enkelt kan forsvare, og som DN, Tax Justice og flesteparten av befolkningen ikke forstår konsekvensen av før det er for sent; den totalitære stat. Da har vi innført «legalisert plyndring»; med den franske økonomen Fredric Basitats egne ord:

Et viktig spørsmål

Finnes det noen, som med hånden på hjerte, tør påstå at det er noe annet enn et plyndrersamfunn vi har innført i Norge?

Frigjøring av den skapende og produktive kapitalen

Det er ikke uten grunn at Arbeiderpartiets slagord er «hele folket i arbeid» eller "alle skal med", ei heller at alle politikere synes mest opptatt av akkurat dette: Å begrense arbeidsløsheten. Da er det på tide at vi gjør ting annerledes enn slik vi har gjort og fremdeles gjør det; ved å konfiskere og omfordele den skapende produktive kapitalen, og ved å stimulere lediggang. Modellen har aldri fungert, og den vil til slutt føre til et bankerott samfunn. Vi må gjøre som Einstein sier og innse at å gjøre mer av det samme, om og om igjen, ikke er løsningen, men selve problemet. Det vi har holdt på med er å bygge såkalt velferd med skatter, avgifter og lånte midler (gjeld). Når dette beviselig ikke fungerer, burde vi ikke gjøre det stikk motsatte; avskaffe skatter og avgifter med noe mer funksjonelt, samt sette tæring etter næring ved å la vær å forgjelde oss enda mer, slik det nå foreslås gjennom pengetrykking også i Europa. Hjelper det at vi forsøker å stimulere økonomien ved å låne billig slik at vi kan kjøpe enda flere forbruksvarer på kreditt? Når hver trykte dollar i USA har gitt en negativ avkastning på 96 % (Bureau of Labour Statistics), hva får oss til å tro at (mer av) det samme vil fungere i Europa og Norge?